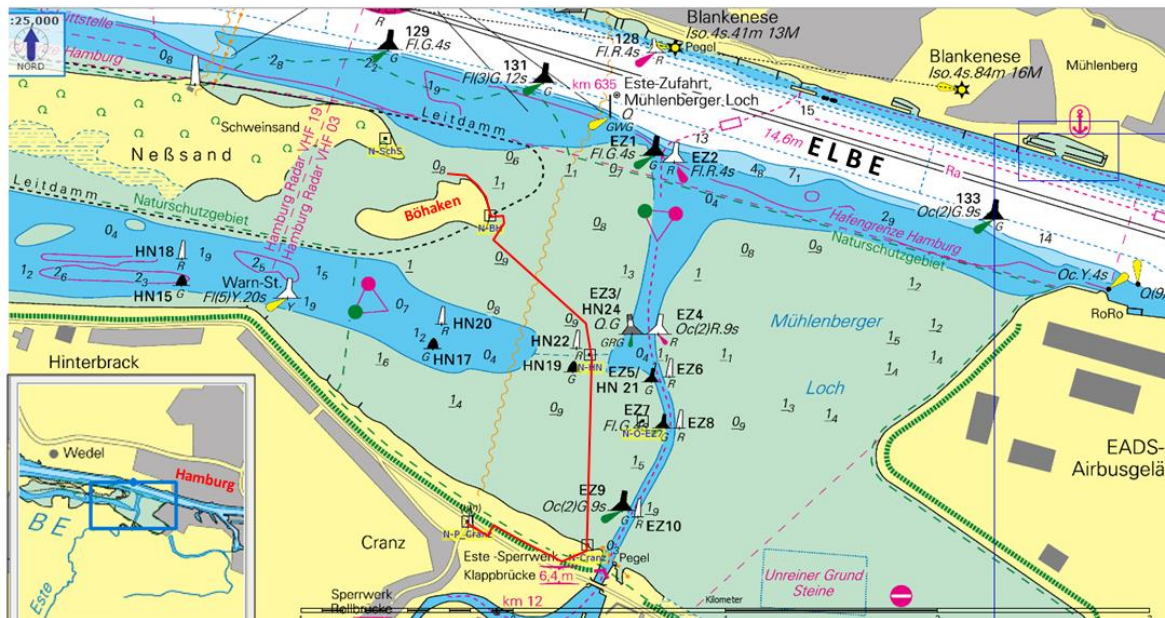

Elde, 21 aug 2020

Afgelopen maandag 17 augustus een derde wadloopdoel in de Elbe belopen. Het is een eilandje zonder naam dat ik Böhaken noem (later meer over de naam) pal ten oosten van Schweinsand – Nesssand. Een poging 16 december 2016 kwam tot stilstand in dijbeen-diep slik, dus met dit mooie warme water dacht ik nu of nooit een tweede poging te moeten ondernemen.

Ik ga met weinig vertrouwen op de goede afloop, d.w.z. het doel te bereiken, op pad. Sinds een goed jaar is de laatste Elbe Vertiefung aan de gang. Met baggeren moet de rivier 2 meter dieper worden om zo de bijna aller grootste container schepen in Hamburg te laten afmeren. Dat baggeren geeft het meest zand, maar er komt ook nog een grote hoeveelheid slik vrij. Afgelopen keer smoorde de tocht in het slik, zou het nu lukken? Nu of nooit met dit prachtige weer. Gewoon proberen. 's Ochtends rij ik door een heftig onweer tussen Oldenburg en Bremen naar de Elbe, daar is het zonnig en geen wolkje aan de hemel. De lifted-index kaart klopt als een bus. Ik loop op surfsokken om de bodem beter te kunnen voelen en gemakkelijker uit het slik te kunnen komen en ook in surfpak als ik me liggend uit het slik zou moeten worstelen. Het eerste stuk het 'wad' op is het zwaarst, zak ik bij tijd en wijle dieper weg dan m'n knieën. Ik loop als op eieren, kuit- tot kniediep is er een laagje dat mijn gewicht net kan dragen. Pas na de geul, de Hahnöfer Nebenelbe krijg ik hoop mijn doel te bereiken. Vlak bij het eiland loop ik er rechtstreeks op af om al snel om te draaien in dijbeendiep slik. Terug naar een geultje dat naar het oosten tot vlak onder het eiland Böhaken loopt. Langs de Elbe is het hard met veel grint en zwerfkeien. Na 1,5 uur bereik ik het eilandje, loop er omheen maar besluit toch terug te gaan en de korte oversteek naar Schweinsand niet te ondernemen – de vloed raast hier naar binnen en ik moet nog door het slik terug, dat gaat niet al te snel. Over de heenweg, een kleine 2 km, doe ik ongeveer 1,5 uur. Ik vertrok 02:10 voor LW Blankenese en sta weer op de kade bij het Cranz Este-Sperrwerk om 11:00, 37 minuten na LW Blankenese. De vloed loopt al en na een tijdje raast de stroming hard de rivier de Este op. Het uitzicht op de noordelijke Elbe oever is grandioos met prachtige huizen in Blankenese op de Salien ijstijd heuvelrug. Ondertussen varen er schepen van allerlei formaat langs van kleine duw/sleepboten tot grote containerreuzen. 75 jaar nadat de

Amerikanen en Russen elkaar troffen aan de Elbe aan het einde van WO II, sta ik aan deze machtige rivier.

In geschetst: mijn route. In geel: redelijke tot harde ondergrond; in rood: kortste weg naar het eiland maar tot over het dijbeen in het slik dus omgedraaid en een geultje gevolgd tot vlakbij het eiland

Zicht op Blankenese met op de 75m hoge Süllberg een gerenommeerd hotel-restaurant (kasteel met vlag) met 13m hoog rood-wit baken

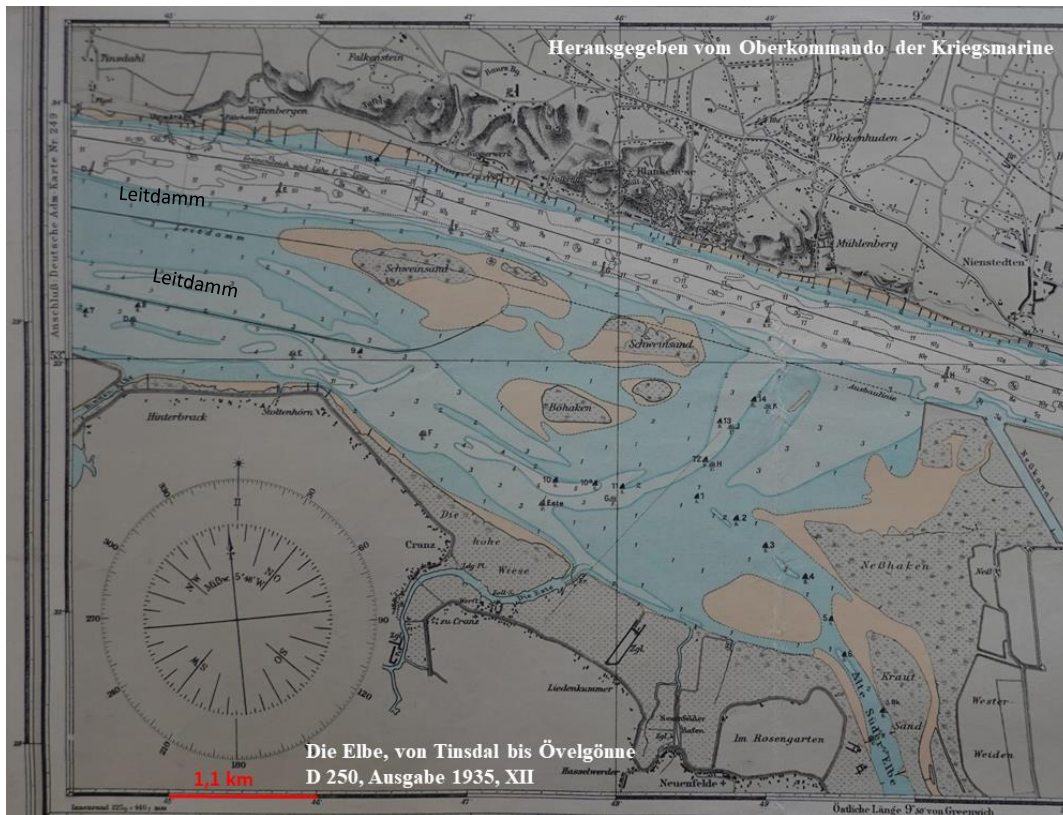
De NO-punt van Böhaken is hier erg zandig; met eiland Schweinsand op de achtergrond. De minimale afstand tussen beide eilanden is slechts 215 m. Of er veel slik tussen ligt, heb ik niet onderzocht.

Blik terug van de kade bij het Este-Sperrwerk Cranz. Bij de blauwe pijl verlies je het spoor in de geul Hahnöfer Nebelbe met groene en rode ton. Na de heenweg is het water nog gezakt in de geul: heen navel-diep, terug dijbeen diep.

Status 1935: Door de tijd: ontwikkeling van het gebied rondom Schweinsand - Nessand. Het eilandje Böhaken op deze kaart zal in de vijftiger jaren van de afgelopen eeuw verdwijnen, een nieuw eiland verschijnt op een iets andere plek. Dat nieuwe, nameloze eilandje noem ik ook Böhaken. De positie van de Leitdamm maakt een vergelijk van Böhaken uit 1935 met Böhaken uit 2015 mogelijk

Status 1968: grote gebieden worden ingepolderd waarbij de monding van de Este naar buiten is verlegd; Schweinsand is vergroot en verhoogd met sediment uit de Elbe. Het oude eilandje Böhaken is verdwenen begin vijftiger jaren.

